

Stillingen er i Udvalget, og hvem det er, jeg vil komme til at gaa imod. Jeg kan ikke se, at jeg ved Udvalgets Forslag kan komme til at gaa imod et Flertal eller et Mindretal af et samlet Parti. Jeg finder 3 Flertal. For det ene er det ærede Medlem fra Stege (Bojsen) Ordfører, og der er det ærede Medlem fra Langeland (Brandes) Medlem af Flertallet, for det andet Flertal er det ærede Medlem for Københavns 4de Valgtres (Scharling) Ordfører, og der er det ærede Medlem fra Langeland ogsaa med. Alle disse Flertal ere meget kombinerede, det er ikke saa let at se, hvorledes de egentlig ere sammensatte. Af Mindretal er der ogsaa 3, saa at om jeg end nok, naar jeg studerer stærkt, kan komme til Klarhed over Tendensen i Udvalget, vil jeg dog sige, at det ikke fremtræder paa nogen klar Maade, hvad der egentlig er Flertal og hvad Mindretal i Udvalget. De ærede Medlemmer have, synes det mig, grupperet sig noget efter Lyst og Lune — naturligvis ogsaa efter Overbevisning. (Munterhed). Ja, det følger dog af sig selv, det behøver man jo ikke at sige.

Jeg skal nu gaa over til Vædringsforslagene og omtale dem. Det første Vædringsforslag, som giver mig Anledning til at udtale mig, er Vædringsforslaget under Nr. 7. Den ærede Ordfører mente, at det var noget selvsølgelig, det kan jeg nu ikke erkende. I og for sig er det lidet heldigt at komme ned til dette Medlemsantal af 30. De særlige Omstændigheder, som skulle tale derfor, ere jo Hensynet til Kasseens Sikkerhed, men ganske klart vil det dog være, at naar dette Hensyn skal tages, hvad skal det saa lede til? Til en forhøjet Bidragsydelse, thi det er den eneste Maade, hvorpaa man med et lille Medlemsantal kan sikre Kassen. Jeg skal gøre opmærksom paa, at naar der staar sidst i første Stykke: „Gaar en saadan Kasses Medlemsantal ned under 30, bortfalder Anerkendelsen“, kommer det vistnok, som Bestemmelsen vil blive, til at gælde for Kasser paa baade under 50 og under 30. (Modsigelse af Ordføreren.) Ja, lad os nu se, om ikke, naar Afstemningen er foretaget, de 50 er forsvundne, om det ikke bliver det samme i begge Tilfælde. Det er imidlertid noget, der kan forhandles nærmere om. Der er en Ting, som bøder paa Forslaget, og som jeg anerkender, nemlig, at man har tilstedet Foreninger af flere Sygekasser med et mindre Medlemsantal at kunne faa Anerkendelse i Forening. Det er en Bestemmelse, der gaar i en god Retning, og som bøder paa, hvad man gør under Nr. 7, ligesom det ogsaa bøder noget i en anden Retning, nemlig ved § 6. Det hænger no-

get sammen med den Tendens, som er i Udvalget til at have Samvirken og Forening mellem Sygekasserne. Kan man virkelig opnaa det, følger det af sig selv, at det vil have Betydning over for § 6, og gøre det lettere at give Afkald paa noget af det, der staar i den. — Vædringsforslaget under Nr. 8 behøver jeg ikke at udtale mig om. Derimod skal jeg udtale mig om Vædringsforslagene under Nr. 9 og 10. Vædringsforslaget under Nr. 10 synes i det væsentlige at falde sammen med Vædringsforslaget under Nr. 9, Litra 2, og i hvert Fald var det ærede Medlem, som motiverede Vædringsforslaget under Nr. 9, fornøjet, om Nr. 10 blev vedtaget. At Generalforsamlingen er Kasseens højeste Myndighed, kan jeg i og for sig ikke have noget imod, naar man erkender, at der kan være visse Bestemmelser i Love, ogsaa i en Sygekasses Love, som Generalforsamlingen ikke kan faa Ret til at kuldstaste. Jeg skal nævne et Eksempel. En Sygekasse kan jo være stiftet ved et Legat. Det er jo slet ikke et utænkligt Tilfælde, at en Mand, der ejer en Forretning, stifter et Legat, og siger, at det skal anvendes til Tjeneste for Sygekassen, og at Magistraten af Hensyn til Legatet skal tilforordne et Medlem af Sygekassens Bestyrelse. Noget saadant maatte da ogsaa kunne opretholdes over for Generalforsamlingen. I og for sig skal jeg altsaa ikke have noget imod Generalforsamlingen som den højeste Myndighed, det er en Slags Selvfølge, naar man blot erkender, at Lovene kunne være bindende paa en saadan Maade, at ikke enhver Generalforsamling kan omstøde enhver Bestemmelse i Lovene. Med Hensyn til Vædringsforslag under Nr. 9, Litra 3, som det ærede Medlem for Langeland (Brandes) nærmere motiverede og sandt saa ganske naturlig, at der ikke kunde være det mindste at sige til det, skal jeg sige, at her kan jeg ikke være enig med det ærede Medlem. Det er her ikke alene Arbejdsgiverens Tilfald, det gælder om. Det vil jo være klart, at naar en saadan Sygekasse skal fungere heldigt, skal den alene være for den Kreds af Arbejdere, som ere knyttede til den paagældende Forretning, og skal en Arbejdsgiver være nødt til at se andre være berettigede til at være i den, og hans Tilfald saaledes ogsaa komme dem til gode, er Forholdet uheldigt. Det kan være, at det kan gaa heldigt, og det kan være, det kan gaa uheldigt, det er noget, der ikke paa Forhaand kan fastsættes. Ved Jærnbanen kende vi den Slags Sygekasser, og jeg vil gaa ind paa, at Mænd, der have haft Arbejde ved Jærnbanen og ere af-